

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Primatibus, Metropolitanis, Archi-Episcopis, & Episcopis universis gratiam & communionem Sedis Apostolicæ habentibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres salutem & Apostolicam benedictionem.

ON ambigimus, Venerabiles Fratres, quin universis Catholicæ Religionis Cultoribus notum sit, à tota per Christianum Orbem Ecclesiâ inter præcipua Orthodoxæ disciplinæ capita perpetuò adnumeratum retineri Quadragesimale Jejunium; quod olim in lege & Prophetis primitus adumbratum, ipsius Domini Nostri JESU CHRISTI exemplo veluti consecratum, ab Apostolis traditum, à Sacris Canonibus ubique præscriptum, & ab universali Ecclesiâ ab ipso sui primordio retentum & observatum est. Hoc nimirum, ut veteres tradiderunt Patres, nobis quotidie peccantibus communis poenitentia constituto remedio, per consortium Crucis Christi nos etiam aliquid in eo, quod ipse propter nos præstitit, agimus; simulque ad recolenda sacrationa Redemptionis nostræ myseria, quæ per Dominicæ Passionis, ac Resurrectionis memoriam, Quadragesimali potissimum tempore sollemnius celebrantur, purificatis Jejunio corporibus & animis dignius parmaur. Hoc vetuti nostræ militiæ tessera ab inimicis Crucis Christi secernimur, flagella divinæ ultionis avertimus, & cœlesti præsidio in dies adversus Principes tenebrarum munimur. Hoc despectui habito non contemnendum divinæ gloriæ detrimentum, non leve Catholicæ Religionis dedecus, nec dubium animabus Christianis periculum oboritur; nec aliunde populis calamitates, rebusque publicis & privatis cladem exitiumque importatum esse constat. Ab hac verò insita inhærentique in omnium Catholicorum hominum animis de sacratissima Quadragesima, aliisque diebus jejunio consecratis persuasione & reverentia quam aliena, quam longissimè distet; Vos Venerabiles Fratres, qui populorum curæ vestræ commissorum mores, & usus probè nostis, pro singulari sapientia vestra præ cæteris clariùs intelligitis. Nos sanè, quibus in hac sublimi Apostolicæ procuratoris specula constitutis undique gentium nuntii efferuntur, lacrymis deplorare non possumus, angustissimam Quadragesimalis Jejunii observantiam ob nimiam nullis legitimis urgentibus causis ubique indiscriminatim dispensandi facilitatem planè sublatam esse; ita ut Orthodoxæ quidem Religionis Cultores merito querantur, quæ usque adeo invaluit, ut nulla Apostolici Instituti sacratissimæ præcepti habita ratione, Jejuniorum tempore palam & impune ab iisdem agantur Convivia, & Epulæ interdictæ promiscuè inferantur. Eapropter quemadmodum quibus curis, sollicitudinibus, & angoribus urgeamur, cum Fraternitatibus Vestris communicamus; ita facere non possumus, quin pro injuncto Nobis supremo sacrosancti Apostolatus officio & ardentissimum Fraternitatum Vestrarum zelum ad opportunum hisce malis adhibendum remedium excitemus, & ad siderantes, nihil Deo acceptius, nihil pastoralis ministerio nostro dignius, nihil gregibus curæ nostræ commissis utilius, quam ut verbo & exemplo præeuntes, Christiani ad tam salutarem Christianæ poenitentia & pietatis exercitationem alacrius suscipiendam, constantissimè retinendam, & ea, qua instituta sunt, disciplina peragendam vehementius inflammemus; omni opera atque industria studeamus, ut fideles populi in conspectu Dei per austeriorem jejuniorum observantiam tales permaneant, quales in ipso Paschali festo dignum est inveniri. Debitum igitur paternæ uniuscujusque vestrum sedulitatis & charitatis officium jure aut civitati, aut genti indiscriminatim integræ, nonnisi gravissima & urgenti necessitate, & in casibus per sacra Canonum statuta præscriptis cum debita Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis reverentia à Quadragesimali Jejunio dispensationem toties, quoties opus fuerit, concedendam, nec audacter fidenterque usurpandam, nec superbè & arroganter ab Ecclesiâ, sicut alicubi in more positum esse accepimus, esse postulandam. Gravissimam verò urgentemque necessitatem, etsi Romæ, ac nos ipsi hoc anno urgentibus causis dispensantes, expressè præscripsimus, & licitas atque interdictas Epulas promiscuè minimè apponendas esse. Porro quemadmodum de ejusmodi Indulgentia tam cautè impertienda, si secus fieret, Nos persuasum habemus, distictam supremo Divino Judici redditum iri rationem, ita conscientiam uniuscujusque Vestrum onerandam esse avertimus. Insimul Fraternitates Vestras rogamus, & in Domino exhortantes, obsecramus, ut populos, qui communem omnium Christianorum poenitentiam ac disciplinam servare nequeant, commonere satagatis, ne per alia pietatis opera, ut sua cuique devotio suggeret, peccata sua expiare, & Deo satisfacere negligant; quinimo sanandis vulneribus, quibus humana infirmitas sauciatur, diligentem elemosynarum munera redimant. Interim solatium & levamen non leve mœrori nostro à pastoralis vigilantia & charitate vestra præstolantes, ac certò Nobis polperamenter inperitumur. Volumus autem, ut præsentium transumptis sive exemplis etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo peroffensa. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die trigesima mensis Maij millesimo septingentesimo quadragesimo primo Pontificatus nostri Anno primo.

D. Cardinalis Passioneus.

CLAUDIUS ANTONIUS DEI ET
Apostolicæ Sedis gratiâ Episcopus ac Comes Lausannensis, S. R. I.
Princeps &c. &c.

Andissimi DD. N. BENEDICTI Divinâ Providentiâ Papæ XIV. Mandata, immò salutaria ac paterna monita executioni in hac nostra Diocesi Lausannensi, in quantum ratio postulat, demandantes, præcipimus eorundem tenorem Typis vulgari, promulgari, ac solitis locis affigi, monemurque tum Parochos, tum Concionatores & Confessarios, quatenus pio uniuscujusque statu, dispositione ac salute sue curæ ac sollicitudini commissos hac eadem salutaria Mandata ac monita, nunc & in futurum pro rerum circumstantiis, adhibita etiam, de qua confidimus, prudentiâ inculcare non desinant. Datum Friburgi die 9. Februarii 1742.

CLAUDIUS ANTONIUS EPISCOPUS LAUSANNENSIS.

Gh 1000, 1742, 2

Franc. Rud. Wulliet, Secretarius.